

2011. JANUÁR–FEBRUÁR

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 8. ÉVFOLYAM 1–2. SZÁM

Őszből a tavaszba

Ezzel a címmel jelent meg Túrmezei Erzsébet verseskötete – először 1938-ban, majd 1945-ben és 1997-ben. Túrmezei gyakran elidőz verseivel az évszakoknál. Ami miatt a fenti könyvcímet idézem, az az, hogy az ősz és a tavasz között ott van még a tél, ami itt kimarad: Őszből a tavaszba. A mai gázárak mellett sokan talán azt se bánnák, ha tél egyáltalán nem lenne.

A mennyei dicsőséget gyakran nevezik a költők „örök tavasznak”, és bizonyára többen vannak a tavaszpártiak, mint a télkedvelők...

Tél azonban van, volt és lesz, ahogy az özönvíz után Isten megígérte – persze a nyárral, a vetéssel és aratással, a hideggel és meleggel, a nappallal és az éjszakával együtt (1Móz 8:22).

Nemrégiben ökumenikus lelkipásztor közösségben arról beszélgettünk, hogy az ígértéseink gyakran öncenzúrázottak, túlzottan diplomatikusak, véletlenül se érintenek kényes, netán társadalmi kérdéseket. Jobb a békesség! Hagyjuk a gondokat, a bűnöket, a telet, a maga problémáival. „tavaszi” prédikációk kellene, no meg „örök tavasziak”.

Rendben is lenne ez a jól fűtött, minden technikával és kényelemmel felszerelt templomok, imaházak, közösségi termek védelmében, de kint tombol a tél, és a szívünk bent is gyakorta jéghideg.

A lelki télről beszélni nem népszerű dolog, pedig van, most Európában nagyon is van.

Az európai (és benne a magyar) keresztyénséget elsősorban nem az

iszlám fenyegeti, nem is a harcos ateizmus, hisz ilyen már nincs is, sokkal inkább a kihülés, a végyengülés és persze ami ezzel jár, a szép csendes halál, akár azt is mondhatnám, hogy lelki öngyilkosság, vagy szebben: passzív, netán aktív euthanázia.

Tél van, nagy hideg tél. Tagjainkat merevítő, bénító zimankó, és ezt a hideget nem lehet csak úgy, egy termosztát följebb csavarásával megszüntetni. Lehet persze lelki tavaszról álmodni a fagyhalál előtt 5 perccel is, és lehet mínusz 20 fokban nosztalgiával gondolni – valahol egy kapualjban félig fagyottan – régi meleg szobákra, kellemes karácsonyokra, de ez mit sem ér.

A téllal számolni kell. Van. Egyre inkább van.

Szellemi sötétség, sátáni „elsötétítés” tudatmódosító szerek tömege, halál előtti morfiumos fájdalomcsillapítás. A mammon korlátlan uralma, globalizáció, egyesülő Európa, éhhalál, forradalmak, katasztrófák mindenfelé. (Csak az utóbbi hetekben Tunézia, Egyiptom forradalmi, de nem csak Afrika forrong! Vagy gondoljunk a január végi Oroszlány környéki földrengésre – különösen a Mt 24 fényében.)

Tél van még, nagy tél és mi belterjes egyházi meleg párafelhők között tavaszról álmodunk ölbe tett kézzel, könyvekkel, filozófiákkal, teológiával, tavaszt idézve, miközben megfagy a világ...

Üvölnünk kellene a vést és mi hallgatunk, ünnepeink bent, és persze szép lassan mi is vacogni kezdünk, mert a hideg nagy úr.

Globális fölmelegedésről papolni a világ legnagyobb üzlete. Kvótákat adni, venni... A Nap elsötétülése azonban – legalább ennyire – egy közelgő jégkorszakot eredményezhet, aztán jön a tűz, ahogy arról Péter apostol beszél (2Pt 3:1-18). És mi ezt tudjuk, de semmit nem teszünk. Nem nekünk szól majd Jézus ítélete: „Tudtad gonosz szolgál...”?!

Kevés a tavaszvárás.

*„Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni,
Hogy melegednének az emberek...”*

És hogy mi mindent kellene tűzre dobnunk?

*„... mindent, ami antik, ócska,
Csorbát, töröttet s ami új, meg ép...”*

*„Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni,
Hisz zúzmarás a város, a berek...
Fagyos kamrák kilincsét fölzagatni
És rakni, adjon sok-sok meleget.*

*Azt a tüzet, ó jaj, meg kéne rakni,
Hogy fölengednének az emberek.”*

A fenti sorokat a szocialistának kikiáltott József Attila írta Tél című versében.

Őszből tavaszba a télen át vezet az út, s nekünk vannak téli feladataink.

Adja Isten, hogy fölmelegedjék a szívünk az égi szeretettől, hogy kezdjünk el tüzet rakni, nagy tüzet, hogy addig is, míg elérkezik a megváltás tavasza, melegedjenek az emberek.

Dr. Almási Mihály

A szerkesztő rovata

Ritkán fordul elő, hogy Kedves Olvasóink és Támogatóink szerkesztői üzeneteket olvasnak a Jó Pásztorban. Most, 2011-ben, a lap nyolcadik évfolyamának első számában azonban szeretnék néhány gondolatban vissza- és előretekinteni.

Személy szerint nagyon hálás vagyok Istennek azért, hogy a nyolc évvel ezelőtt elindított „Jó Pásztor” még létezik. Ez egyáltalán nem természetes. Hány és hány világi és egyházi lap szűnt meg az utóbbi években néhány szám megjelenése után, pénzügyi okok, érdektelenség és egyéb miatt!

Nem a mi érdemünk, hogy még vagyunk, hanem Isten kegyelme.

Visszatekintve, örömmel gondolunk azokra a könyvekre, amelyeket kiadtunk, CD-kre, DVD-kre, konferenciákra, táborokra. Emberileg szólva hihetetlen, hogy kizárólag Kedves Olvasóink támogatása tette lehetővé mindezek finanszírozását, épp úgy, mint az újság megjelenését, pedig így van. Soha semmiféle állami támogatást nem kértünk és nem kaptunk. Tartjuk magunkat ehhez a fontos baptista alapelvhez. Ha az Úr akar egy missziós tevékenységet, akkor gondoskodik annak anyagi hátteréről – ezt tapasztaljuk napról-napra.

Sok kedves levelet, üdvözetet kapunk. Szeretik az olvasók a rejtvényeket, a bizonyágtételeket, az úttörő misziómunkásokra való emlékeztetéseket és sorolhatnám. Köszönöm a sok bátorítást, imádságot és azokat az adományokat, amelyek munkánkat lehetővé tették.

Lapunk jelen számában számos olyan cikk, híradás olvasható, amely a jövő felé mutat. Beszámolunk szükségseinkről is, a belvív okozta károkról épp úgy, mint az örömteli gyarapodásról.

A „Jó Pásztor” 2000 példányban jut el az egész Kárpát-medence magyar olvasóihoz és a tömbökben vagy szórványokban élő testvérekhez. Egy-egy szám előállításához és postázási költsége meghaladja a 300.000 forintot. Ez igen nagy összeg, de még soha nem fordult elő, hogy ne tudtuk volna kifizetni. Reméljük, hogy ez a jövőben is így lesz. Azért imádkozunk, hogy az Úr még adjon erőt a szerkesztőség munkájához, hogy továbbra is áldások forrása lehessen a „Jó Pásztor”. Ezt kérjük Kedves Olvasóinktól is. Hálás szívvel fogadunk minden támogatást, és ahogy eddig is tettük, minden alkalommal visszaigazoljuk az adományt.

„Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb, hogyanem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mibennünk munkálkodó erő szerint, Annak légyen dicsőség az egyházban, a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké. Ámen!” (Ef 3:20-21)

– dr. Almási Mihály lelkipásztor –
felelős szerkesztő

Belvízi helyzet Somogyban

Szőkepuszta–Libickozma térségét sem kíméli a rendkívüli időjárás okozta ár- és belvív. A szomszéd falvakban kis patakok soha nem látott módon megáradtak. Ömlött a víz a hidak fölött, az utakon. Számos helyen homokzsákokkal kellett védeni a házakat. Libickozmán a két halastó károsodott a magas vízállás miatt. Somogyfajszon a tó gátja kiszakadt és a teljes vízmenynyiség kizúdult.

A gyermektábor telkét is víz borította (részben még ma is), előntve az emésztőket, a külső WC-eket. Jelenleg is kármentés folyik. Árokásó markolóval próbálunk utat biztosítani a víznek, de alig tud hova folyni. A gépek elsüllyednek. Az erdő vízben áll. Alig tudjuk elképzelni, hogy nyárig eltűnjön a víz. A kutak vízszintje a talajszint alatt van, de csak néhány centiméterrel. A kármentés költségei is tetemesek. Ha valaki segíteni szeretne, kérjük, írja rá a csekkünkre az „egyéb” rovatba: „belvív, gyerek-tábor”. – Köszönjük!

Amint arról már többször hírt adtunk, sikerült megvásárolnunk a gyermektábor két szomszéd telkét. Ezek egy-egy romház áll. A bontási tervek elkészültek és a bontási engedélyt – az életveszélyesség miatt is – gyorsan megkaptuk. Elkezdtük a házak bontását, azonban a belvív miatt le kellett állnunk, a markoló gép elsüllyedt. Nem tudjuk, hogy mikor folytathatjuk, de a táborozás idejére mindenképpen be kell fejeznünk.

Már megkezdtük, a közel 200 m hosszú kerítés építését. A három telek együttesen mintegy egy hektár, ehhez kapcsolódik további egy hektár erdő.

Nem tudjuk, hogy az Úrnak mi a terve ezzel a nagy területű közműves belterületi ingatlannal, de azt igen, hogy Ő vezet bennünket és azt is, hogy Ő nem vét hibát. Ha valaki szeretne hozzájárulni a költségekhez, a mellékelt csekkre az „egyéb” rovatba írja be: „Bontás és építés”. Köszönjük.

– am –

Köszönetnyilvánítás

Január végén postáztuk az adóbevalláshoz szükséges igazolásokat mindazoknak, akik azt kérték, és adószámukat megadták. Hálásan köszönünk minden segítséget.

Továbbra is számítunk Kedves Olvasóink támogatására. Az Úr gazdag áldását kívánjuk a 2011-es esztendőre is.

Testvéri üdvözlettel:

– a szerk. –

A SZOLGÁLAT ÚTJÁN

Eredetileg csupán egy kis epizódnak szántam az előző számban megjelent írásomat: „Édesapánk, Gerzsényi Albert életútjának kezdete” címmel. Meglepődve vettem tudomásul, hogy sokan visszajeleztek, ki levélben, ki telefonon, hogy ismerték személyesen édesapánkat, és mennyire örülnek a híradásnak.

Ezen felindulva szántam rá magam, hogy az ő egész életútját megpróbálom összefoglalni, mégpedig oly módon, hogy egyrészt adok egy életrajzi vázlatot, másrészt pedig személyes emlékeimből állítom össze azt a lelki-szellemi arcképet, melyet úgy örök szívemben, mint első számú lelkipásztori példaképet.

A részletesebb történelmi adatokat, mint személyneveket, helységneveket, gyülekezeti eseményeket, közösségi újságaink régebbi számaiból vett idézetek alapján válogatott szemelvények hiteles részleteit – kérjék számon kedves olvasóink testvérbátyámtól, dr. Gerzsényi Lászlótól! Ő a történész.

Édesapánk, GERZSENYI ALBERT életútja 2. rész

Gerzsényi Albert 1900. augusztus 11-én született Pátrohán, 1970. szeptember 26-án távozott körünkből Nagydoboson, földi végső nyughelye is ott található.

Semmit sem tudunk szolgálatra való elhívása körülményeiről. 1926-tól 1930-ig a Baptista Theológiai Szeminárium hallgatója volt. Mint teológus, pontosabban szeminarista, ünnepi legációit a záhonyi, a törökszentmiklósi és a noszvaji körzetekben töltötte. Összesen 33 misszó-állomáson hirdette ezekben az években az evangéliumot.

Lelkipásztorrá avatták Záhonyban, 1930. július 6-án. Ott két évig szolgált, a körzet 12 állomásán. 1930-ban kötött házasságot, augusztus 15-én, a nagydobosi Nagy Jolánkával.

Szolgálatára Noszvajon 1932-ben kezdődött. Az itt töltött 12 esztendő alatt volt olyan időszak, amikor 54 misszió-állomáson kellett ellátnia a lelkipásztori szolgálatot.

Gyulára 1944. júniusában költöztek, immár négy gyermekükkel együtt. Az ötödiket ebben a városban „kapták”. A gyulai körzet határai időnként rendkívüli módon kiszélesedtek. Ez azt jelenti, hogy ilyenkor még a szegedi körzeti szolgálatokat is neki kellett ellátnia. Emlékszem például maroslelei „sátoros” menyegzőre, vagy hódmezővásárhelyi bemerítésre.

Nekünk, vagyis Laci bátyámnak és nekem – gyülekezeti és lelki-szellemi szempontból is igen meghatározó állomáshelyünk lett Gyula, ugyanis ott történt a bemerítésünk, és ott kaptuk az érettségi bizonyítványunkat is. És hogy ki ne hagyjam, ott éltük át azt a nagy társadalmi krízist, melyet mindenki ért, ha azt mondom: „felszabadulás”.

Gerzsényi Albert 1954-ben újra elfogadta a Noszvaji Körzet meghívását. A régebben oly hatalmas, ún. „felvidéki” körzetben addigra már több fiatalabb szolgatárs végezte az igehirdetői és lelki-gondozói munkát. Noszvaj mellett megmaradt a valamikori 38 állomás közül Szomolya, Bükkzsérc, Felsőtárkány. Mielőtt

édesapánk nyugdíjba vonult volna, a noszvaji körzet taglétszáma 65–70 körül lehetett. Az első tizenkét év után nyolc évet töltött tehát az ismétlés alkalmával Noszvajon, és 1962-ben ő imádkozott az új lelkipásztorért a beiktatásán. Azután a „maradék” Gerzsényi család (már csak a legkisebb fiú élt velük, Albert!) Nagydobosra költözött. Az lett a végállomás édesapánk földi életében.

RÁCSODÁLKOZÁSAIM

Miket tanultam édesapámtól, Gerzsényi Albert-től, az Úr hű és engedelmes szolgájától, és miért ő lett az én példaképem ebben a szent hivatásban?

A „Kornya-módszer”, vagyis: gyalogszerrel mindenfelé! Az „apostolok lova nekik kiválóan bevált, egészen a múlt század közepéig. A Kirner-könyv leírja, hogy Kornyától megkérdezi egyszer egy tanácstalan gyalogló az útkereszteződésnél, hogy „Bátyám! Milyen messze van ide ez és ez a település?” Azt mondja erre Kornya, hogy „Menjen!” – Amaz sértődötten újra kérdezi ugyanazt. A válasz nem változik: „Menjen!” – Végre dühösen elindul a kérdező. Kornya nézi, milyen tempóval megy, majd derűsen utána kiált: „Két óra múlva oda érhet!”

Gerzsényi Albert ismerhette ezt a sztorit, mert állandóan ment és ment... Ehhez még egy egészen más jellegű történet!

Édesapám távollétében odahaza az élet futott tovább, hétről hétre. Egyik nap ebéd után szól a kapucsengő, rángatja valaki. – „Sanyikám, szaladj, nézd meg, ki akarna ennyire bejönni!” – Kirohanok, majd vissza, lihegve. – „Na, ki jött?” – kérdi édesanyám. – „Nem vittem kulcsot. De azt hiszem, hogy APU BÁCSI szeretne bejönni.” – Édesapánk akkor már vagy három hete távol volt otthonunktól. Bennem így alakult ki a kép, hogy ő az „apu bácsi”. Olyan ritkán láttuk az őszi hálaadó napok idején.

A „hivatás”

Hogy Gerzsényi Albert miként kapta az elhívást, arról semmit sem tudunk. De hogy ő azt halálosan komolyan vette, az biztos! – Nyugdíjas volt már, amikor egy fiatal újságíró-féle megkérdezte: „Albert bácsi! Szolgálati ideje alatt hol és hányszor voltak szabadságon, a családjával együtt?” – Kiderült, hogy öelötte szinte teljesen ismeretlen fogalmak voltak ezek, mint „szabadság, nyaralás, fizetett pihenőidő”.

Ha évfolyamtársai meghívták valahová ünnepi istentiszteletre, csak úgy mehetett, ha az otthoni gyülekezetben meg tudta oldani az ige-hirdetői szolgálatot. Valakivel, akit a gyülekezet is tekintélyként fogadott. Minden nagyobb gyülekezetben történt tehát „avatás”, és így vagy diakónus, vagy presbiter (akkor úgy mondták: „gyülekezeti vén”) szólhatta az igét. Noszvajon Nagy Lajos testvér volt a Szentlélek által kiválasztott személy, akit a Hitközség még a lelkipásztor-konferenciákra is meghívott, mint „baptista prédikátort”.

Előkerült egy régi „kockás irkája” édesanyánknak. Belül, a fedlapon, ott volt egymás alá felírva, mit „kell” (lehet) vinni a következő prédikátor-konferenciára. Ilyeneket olvastam: liszt, krumplics, hagyma, szalonna, esetleg kolbász, tojás, száraz tészta, ágynemű... és így tovább. – Az étkezéseket, közös főzéssel, így oldották meg pásztor-társaink abban az időben.

Többször is kérdeztük édesapát, hány lelket merített be a szolgálat három évtizede alatt. Csak somolygott, hűmmögött, végül ilyesfélét mondott: „Gyermekeim, én ezt sose tartottam számon. Ha fontos, az Úr úgys tudja. És ez elég. Ne feledjétek: Húséges helytállás és az Úr Jézus Krisztus iránti engedelmesség! Ez a lényeg!”

Gerzsényi Albert szerény, csendes, nyugodt ember volt. Egyik délután egy „problémás” atyafi jött hozzá, beszélgetni. Édesanyám beteretelte őket a szobába, majd az ajtó előtt tüsténkedett, hátha kihallatszana valami a

fontos tárgyalásból. – Nagy, néma csend! Nem akart történni semmi. Elfogyott a türelme, és benyitott a szobába, majd odaszólt: „Apus, de hallgatagok vagytok! Miért nem kérdezed a testvért, hogy van? Mi járatban érkezett, miben segíthetsz? Satöbbi.” – Mire édesapám: „De anyuka, nyilván azért jött a kedves testvér, hogy ezeket elmondja. Adjunk időt egymásnak, és majd szépen megoldódnak a dolgok!”

Egyszer-egyszer azonban az „ő talicskája is felborult”. – Valami gyerekes turpisságot követhettem el aznap. Ezen ő nagyon felháborodott, keményen dorgált, és a nadrágszíjat emlegette. Anyuka csitítgatta, de ő csak mondta a magáét. A záró mondata így hangozhatott: „Ez a bűdös kölyök (ez én voltam!) teljesen kihozza az embert a sodrából!... – Mintegy fél perc múlva visszakérdezett édesanyám. „Apuka! Aztán csakugyan van a hívó embernek sodra?” – Nagy csend. Megáll a levegő a szobában... Aztán halad tovább a nap az égen nyugat felé.

Járműve is lett később, mégpedig egy erős vázú bicikli. – Kérdezték tőle egyszer: „Miért viszi magával mindig a hegyi útjaira azt a biciklit? Hiszen fölfelé úgyse bírja tekerni a meredeken, lefelé meg nem győzi nyomni a kontrát a lejtőn! Ha esik, elázik rajta, ha szembe fúj a szél, nem halad. Nem lenne könnyebb nélküle?” – Végül aztán kiderült, hogy a paraszt-apostolok javadalmazásuk nagy részét „természetben” kapják. Egy-egy hosszú úton 30-40 kiló terményt szállítani, haza a családnak, – hát ehhez kerékpár kell!

Boldog vagyok, hogy mindezeket elmondhattam róla.

Van egy titkos imádságom: szeretnék úgy elmenni, ahogy vele történt. Ebéd után kényelmesen elhelyezkedt a kedvenc fotel-székében, elszunnyadt, és pár perc múlva „bealudta magát” a mennyországba. – Viszontlátásra!

Gerzsényi Sándor

Meghívó

Február 20-án, vasárnap délután 4 órakor **BVSZ-vasárnapot** tartunk Pestimrén (a Sportkastély, 18. kerület, Kisfaludy u. 33/B).

Az alkalomra nagy szeretettel hívjuk az énekes testvéreket az összevont kórusba, melyet *Gellén Christa* testvérnő fog össze. Igét hirdet *dr. Almási Mihály*, „A baptista életvitel, mint társadalmi értékfordozó” címmel. Az együttléten két baptista példaképdíjas is felszólal: *Lakatos György* (fagottművész, példaképdíj 2005), és *Huszár Géza* (példaképdíj 2008), valamint *Schmitt Pálné Makray Katalin* – a köztársasági elnök felesége – videoüzeneten köszönti a résztvevőket.

A *Jó Pásztor Fúvószeneke*r mellett még bizonyágtétevek szolgálnak.

Ezen az alkalmon kerülnek bemutatásra az „Adj ingyen örömet!” fesztivál pályázatának díjazott alkotásai és díjazottjai, valamint a városrész fiatal tehetségei.

Nagy szeretettel hívjuk és várjuk a gyülekezeteket, hogy átéljük a testvéri együttlét szívet melengető örömet, és hogy minél több lelki élményt és segítséget kapjanak azok az ismerőseink és barátaink is, akiket elhívunk erre az alkalomra.

–béhi–

A tornádó

Maholnap 30 éve, hogy egy szép börzsönyi falucskába költöttünk. Körben hegyek oltalmában egy völgykatlanba. A mi házunk a falu egyik szélső háza lett, mezőre néz, melynek szélén dús lombosított fás liget húzódtott, ami csodálatos mikroklímát biztosított az egész utcának, de a falu nagy részének is. Körülöttünk kis patak, rejteadó erdő, mező, őzek, vaddisznók, mókások, csodás énekű madarak, jó levegő – minden valószínűleg szép. Minden Isten teremtménye, ajándéka az előírás szerint működik. De itt lakunk mi, emberek is, akik szabad akaratot kaptunk, amit gyakran rosszra használunk. Ebben az idilli légkörben is nagy erővel dolgozik az ördög, kihasználva minden alkalmat...

Meghallottam, hogy a liget gazdája ki akarja vágni a védelmet adó fákat. Kiszaladtam és kiabálva figyelmeztettem, ne tegye, de akkor már dőlt is az első fa. Addigra a férjem is megérkezett és néhány keresetlen szóval ő is jobb belátásra akarta bírni a gazdát. A favágó azt mondta, ha ilyen esetleges per húzódik az ügy mögött, ő majd visszajön máskor és elvonult a teherautójával, fűrészgépével. A gazda vállára tette a fejszét és hazaballagott. Az egész utca hallotta a szóváltást, de senki nem szólt, elzárkóztak, bár senki nem örült előzőleg. Mi is bementünk és nagyon szégyelltük magunkat. Mi történt velünk? Mintha nem is mi lettünk volna. Micsoda győzelem a rossznak, micsoda hívók vagyunk, veszekszünk, mert azt hisszük, nekünk van igazunk.

Így telt az idő vasárnapig, az ige azon a napon az 1Kor 8 volt: „nem az teszi az embert tisztátalanná, ami bemegegy a száján, hanem ami kijön”. A közös imánál szégyenkezve kértem Istent, bocsásson meg, mert haragomban megbántottam egy embert, jöllehet, sokunk érdekében, de félek, nem fog megbocsátani. A bűn úgy nyomott, mint a kő. Mégis, miután le tudtam tenni a terhemet, részben könnyebb lett a szívem.

Másnap a gazda elment az egyik előljáró házaspárhoz és panaszt tett ellenünk. Bár nem volt ismeretlen előttük az ügy, átmentek a férjemmel a gazdához. A férjem megkövette őt és boldogan, megkönnyebbülten jött haza. De én még mindig ott fürödtem a szégyenben. „Nem elég hívőnek lenni, hívőnek is kell látszani (nem látszathívőre gondoltam)” – zakatolt a fülemben a vasárnapi igemagyarázat. Aznap valamiért kimentem az utcára és ott jött a gazda kerékpárral. Gyorsan odaszaladtam és azt mondtam, de jó, hogy látom, bocsánatot szeretnék kérni, félek, hogy megbántottam. Bocsánat! Elég keményen válaszolt. Biztos magabiztatta fel a férjét, nem elég, hogy rosszul lettem, most hol fogok találni fuvarost? Mindenki az aratásnál dolgozik.

– Te jó ég! – szaladt ki a számon – hát mégis ki tesszik vágni a fákat? Romokban áll az ország, részben az árvíz, részben a szélvihar miatt.

– Lehet, hogy egy fát meghagyok – válaszolta.

– Tessék csak mind kivágni, nem érdekes – mondtam. – Ekkor el akart indulni.

– Állj! – szóltam rá. Innen addig el nem tetszik menni, amíg meg nem bocsát, mert én bocsánatot kértem. Hát jól van, megbocsátok – mondta és elkerekedett.

Fejbekólintva mentem a dolgomra, itt sem a szép szó, sem a hangoskodás nem hatott. Szégyenkezve kértem az Úr Jézust, hogy letehessem a zaklatottságom a keresztje elé. Meg kellett tapasztalnom, emberi okoskodás nem segít. Legyen meg a te akaratod! – imádkoztam. Ettől kezdve egy védőburok vett körül, nem fájt már a fűrész hangja, sem a kopácsolás, sem az autó zaja, sem az eltűnt liget látványa. Rájöttem, így is csodálatos a táj.

Mint később hallottam, a Dunát elhagyva, ahol hajszálon múlt, hogy fel nem borította az autókkal teli kompot, tornádó süvített végig, felfutva a legközelebbi hegyre. Berontott a mi kis völgykatlanunkba, és a mező túlsó szélén lévő gyümölcsösben, tőlünk 200-250 m-re, 168 fát zúzott tönkre. Ölnyi fákat tépett ki, ahogy tovább haladt, és még ugyanevvel az erővel felment tőlünk kifelé az egyik hegyre, és onnan levonulva az ott lévő faluban is szörnyű károkat okozott.

Könnyek között köszöntem meg, hogy megtapasztalhattam, nem a fák mentettek meg a tornádótól minket, hanem Isten átölelő karja, gondoskodása, szeretete védte meg kis falunkat, mindnyájunkat.

Örökkévaló Isten, köszönöm, hogy imameghallgató Atyánk vagy, megvédtél minket a tornádótól és egész nyáron vigyáztál ránk a szeszélyes időjárás ellenére. Köszönöm, hogy személyenként mindnyájunkra vigyáztál és köszönöm, hogy a lelki tornádót is le tudod csillapítani bennünk, ha imában hozzád folyamodunk teljes szívből leborulva éléd, megbánva bűnünket, hogy szent Igéd szerint élhessünk. Szenteltesse meg a Te neved! Ámen.

Lichnerné Varga Ildikó

A JÓ PÁSZTOR

megtalálható az interneten is:

www.jopasztor.baptist.hu

BIZONYSÁGTÉTELEK

Mea Culpa

Nincs ember, ki ne vétkezett volna, állítja a Biblia és bizony ez így igaz. Isten előtt viszont van lehetőség megigazulni, Jézus is mondja, hogy ami az embernek lehetetlen az Istennek lehetséges.

Életem Isten nélkül indult, de hamarosan rá kellett döbbernem, hogy valami olyan belső úr van bennem, ami folyton csak a betöltésre vágyik. Elkezdtem keresni, hogy mit tartanak az emberek, vagy a világ fontosnak. Úgy képzeltem, ha nekem ilyesmi van, akkor más is hasonló problémával küzd. Kipróbáltam sok mindent, „minden ember valamiben a legjobb” állítja a mottó. Motoroztam, de csakhamar mérleget kellett csinálnom, és láttam, hogy sokkal többet fektetek be, mint amit visszakaptam volna. A világ nagy álcélja a szerelem. Kerestem az életem párját, aki szeret, megért teljesen. Elfogad, olyannak amilyen vagyok, nem bánt. Mennyi fájdalmat okoztam és mennyit szenvedtem! Próbáltam menekülni idegen országokba, hogy majd ott meglelem a nyugalmat, boldogságot és békességet. De a szívem mindig ellenállhatatlanul visszahúzott szép hazámba.

Kezdem magamnak kérdéseket feltenni: ki vagyok, ki szeret engem, miért érdemes élni? Jó irányba haladok-e?

Egyszer láttam a TV-ben a Jézus élete című filmet, ami a Lukács evangéliuma alapján készült és nagyon megragadott, Jézus személye. Közben katona lettem és egy volt barátnőmtől kaptam egy Bibliát olvasgatni. Igen, Isten kezdett munkálkodni az életemben az ő igéjén keresztül. Sok fal volt még bennem, de így utólag látom a megmentő kegyelem munkálkodását a bensőmben.

Rá kellett jönnöm, hogy nem vagyok személyes kapcsolatban a mindenség Urával, de ez lehetséges a Fián keresztül. Megengedte az ÚR, hogy megvalljam bűnemet és megszabadultam, megtértem.

Örök életet nyertem, de még mindig ebben a világban élek. Megtudtam, formálódnom kell, hogy haladjak a tökéletesség felé. Bár már keresztény vagyok, még mindig van egy csomó dolog, ami elszomorít engem és Istent is a belsőmmel kapcsolatban.

Amikor távolodom az ő személyétől, rossz úton járok. A bűn céltalansága át akarja venni a helyet a szívemben. Néha felfoghatatlan, hogyan tudott Isten így szeretni minden egyes embert. Nekem nagyon hiányzik a szeretet a szívemből. Könyörgöm az Úrhoz, hogy töltsön be még jobban, de az érzelmeim meg szokták előzni a reális gondolkodásomat. Néha arra is rádöbbenek, hogy a családom miattam „szerved”. Most nem más, hanem éppen én tettem rosszat. A düh, vagy a csalódottság érzése olyan megnyilvánulásokat hoz ki belőlem, ami nem Krisztust mutatja fel. Hát hogyan tudok így a család papja lenni?

„Minden, ami nem hitből van, bűn az” – mondja valahol az Ige. Hányszor hoztam döntést Isten nélkül? Hányszor nem számoltam vele? És persze ez meg is látszik a végeredményen is. De még az a „szerencse”, hogy az ő kegyelme sokkal nagyobb, mint azt mi meg tudnánk érteni. Megerősít és felvillanyoz, hogy Jézusban Isten mindig velem akar lenni.

Valahogy életmottómmá lett az a kép, hogy ha nyílvessző vagyok Isten íján, amit kilőtt a születésemkor, akkor már szeretnék úgy élni, hogy a halálom után pontosan a céltábla közepébe repüljek, átsuhanva az egész életem.

B.M.

A fal...

2008. június 30-án reggel, Budapestre utaztam felvételi vizsgára, a Baptista Teológiai Akadémiára. Az úton rengeteg gondolat motoszkált a fejemben, de ezeket a szokásos vizsga drukknak tudtam be. Gondoljunk csak bele, az ötödik X-en túl jelentkezni egy felsőfokú oktatási intézménybe nem egy egyedi eset, de nem is egy szokványos dolog. Ráadásul semmi előképzettség, semmi „szakmai múlt”, de hát az élet úgy szép, ha zajlik. Gyerünk!

Felvettek.

Akkor még nem tudtam, hogy az életem rövid időn belül gyökeresen meg fog változni. Illetve rosszul mondom, nem az életem, hanem a gondolkodás-módom változott meg. Más lett az értékrendem, más dolgok kezdtek el érdekelni, más dolgok lettek fontosak az életemben, más emberekkel kezdtem el barátkozni. Amiről addig azt hittem, hogy szép, hogy jó, hogy a dolgoknak úgy kell lenniük, ahogy vannak, azokról kezdtem mást gondolni. Tényleg szépek, tényleg jók, tényleg úgy kell lenniük ahogy vannak?

2010 februárjában nagy megtiszteltetés ért. A Magyar Baptista Világszövetség vasárnapján, Újpesten, a központi ünnepségen lejátszottak egy korábban rögzített bizonyágtételemet. Ebben arról beszéltem, hogy ma, amikor az emberek a múltra alapozva haladnak előre, a múltra alapozva építkeznek, akkor én bontáshoz fogtam. Nekem a bontás a jövőm záloga. Le kell bontanom azt a falat, ami közben és Isten között húzódott fel ötven év alatt. Jelentem a munka gőzerővel folyik, úgy gondolom, jól haladok.

Mea Culpa, az én bűnöm. Igen, most már bűnnek tartom, hogy életemből elpocsékoltam egy ötvenest. Ez sem lenne akkora nagy baj, ha én is addig élnék, mint mondjuk Noé, de a dolgok mai állása szerint erre nincs túl sok esélyem. Jóvá lehet-e tenni a dolgot? Igen!

Igen! Igen! Ami már megtörtént, ami már elmúlt, az bizony már megtörtént, az bizony már elmúlt. Az emberek nagyon nagy hányada bűnben él. Az emberek nagyon nagy hányada nyugodtan él, mert nem tudja, hogy bűnben él. Ezen a ponton tud belépni az én bűnöm jóvátétele, akkor, ha ezeknek az emberek egy részének fel tudom nyitni a szemét, ha nem hagyom, hogy a tévelygők zsákutcából-zsákutkába bolyongjanak, botladozzanak a sötét, kétségbe ejtő úton. Ne feledjük, az evangélista megírta: „Tévelyegtek, mivel nem ismeritek sem az írásokat, sem az Isten hatalmát.”

SZ. L.

Jézus fölemelt

Negyven hónapig éltem a mélyküti női börtönben. Sokszor gondoltam arra, hogy megírom az egészet. Még nem volt hozzá elég erőm, vagy bátorságom.

Hogyan férhetne el ez most egy lapon? Sehogy. 2003-ban egy hosszú per végén, rengeteg megaláztatás és veszteség után kerültem be. Azt gondoltam akkor, hogy ott az életem vége, nem maradt semmim és senkim. Nem így lett. Az első napon ültem a zárkában, és nagyon sírtam.

Mea Culpa, nagyon sok volt. Ekkor lépett az életemben Jézus Krisztus „nem maradtál egyedül”. Most is hallom. Védelem volt, és ma is az. Mikor letettem a bűneimet a lába elé, szinte felemelkedtem a levegőbe, olyan könnyű lett minden. A testem zárva volt, de a lelkem szabad, először voltam szabad igazából. Jézus szinte észrevétlenül lett az életem része, majd vezetője.

Most fizikai értelemben hajléktalan vagyok, egy szállón élek, nincs semmim. Jól, s rosszul döntök helyzetekben, sok a nehézség, de a hitéletem rendben van. Tanulok és keresem a helyemet, hol vagyok én Isten tervében.

Mostanában úgy érzem, börtön-lelkigondozó leszek. Isten kezében vagyok, semmi sincs véletlenül. A bűneim mélyre vittek, de Jézus felemelt, és tart ma is. Tudom, fontos vagyok a számára. Kell-e ennél több? Nem.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő Egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16)

SZ. K. E.

Hol is kezdjem?

A legjobb lesz, ha az elején. Kisiskolás koromban kezdtem el hittanra járni. Ott hallottam először a bűnről. Mindig igyekeztem jó fiú lenni, persze ez nem ment mindig. Úgy gondoltam, ha jó vagyok, Isten szeret engem. Csak később jöttem rá, hogy ez mennyire nem így van, jártam gyülekezetbe, de a lényeg hiányzott.

Az általános iskola után jelentkeztem a Debreceni Református Gimnáziumba. Amikor másodikos vol-

tam, az iskolába jött evangelizálni egy német igehirdető. Beszélt az életéről, hogy milyen ember volt, és azt, hogy Jézus hogyan változtatta meg életét. Bizonyoságtétele mélyen hatott rám, de nem tértem meg. Nem tudom miért. Talán mert jónak tartottam magam. Minden tovább ment úgy, ahogy volt. Isten előtt voltam, de nem voltam Vele.

Érettségi után jelentkeztem a Sárospataki Református Teológiára. Lelkészi szakra ráadásul. Nem éreztem elhívást sem. Csak azért mentem, mert héberül, görögül és latinul is tanulhattam. Egy félév után eljöttem. Igazából itt is csak eljátszottam a hívőt, úgy viselkedtem, mint egy megtért hívő. Ezzel persze becsaptam másokat és önmagamnak is hazudtam.

Önző és képmutató voltam. Ez még néhány évig így ment ezután. Közben azért történtek dolgok. Többek között az, hogy az anyukám elhagyott minket, én pedig munkanélküli lettem. Mindezekért persze Istent okoltam (titokban). Teljesen magamba zárkóztam. Nem tudom, meddig ment volna ez így. 2008. január végén a helyi baptista gyülekezet vezetőjének felesége találkozott a nagymamámmal, és meghívott minket a gyülekezetbe. Én és öcsém elmentünk, és ezután rendszeresen járni kezdtünk. Azon a nyáron elmentem a helyi ifivel Tóalmásra egy hétre az Élet Szava Táborba. Az egyik este evangelizáció volt. Ez az evangelizáció mintha nekem szólt volna. Szembesültem azzal, hogy milyen vagyok és hogy Krisztus mit tett értem. Ekkor döntöttem Krisztus mellett. 2008. december 13-án pedig be is merítkeztem. Azóta pedig formálódok.

D. Cs.

Nála nélkül semmit se...

Isten gondoskodása születésünktől kezdve érvényesül az életünkben. Az éltető Lélekkel – mellyel folyamatosan ellát bennünket – a vágyat is belénk ülteti a békesség, megelégedettség és feltétel nélküli, tiszta szeretet után.

Hét-nyolc éves koromban – mint katolikus első áldozót – egy-két évig teljesen megelégitett Isten bűnbocsátó, tiszta szeretete, az értem is életét áldozó Jézus Krisztus által, melyet teljes bizalommal fogadtam. Az ezt követő években viszont nem jutottam lelki táplálékhoz, mely Isten ígéje lett volna, s ez a bizalom lassan elkopott. „Meg van írva, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem az Istennek minden ígéjével” (Lk 4:4).

Mire felocsúdtam, negyvenöt éves lettem. Ez időszak alatt férjhez mentem, Isten áldásával született négy gyermekem, akiket nagyon szerettem és szeretek ma is. Eközben azonban rá kellett döbennem, hogy a házasságom romokban hever. A családomnak nem beszéltem Isten valóságáról, az ember bűnös állapotáról (köztük az enyémről sem), melybe valamennyien beleszületünk és

az Istenhez való visszatalálásig ennek a fogságában élünk. Az Isten nélküli életünk következménye válás lett.

Miközben elkezdtem keresni Istent, rá kellett döbbenem, hogy Ő egész életemben óvó szeretettel őrzött engem a kísértőtől, s hogy mekkora erőfeszítembe (lelki tusámba) került ennek a védelemnek az elhárítása, mert csak mentem a „saját” fejem után.

Negyvenöt évesen megtört az ellenállásom és felismertem, hogy az értem is kereszthalált halt, de feltámadt Jézus Krisztust a szívembe fogadhatom Szentlélek által. Ekkortól tapasztalom és tudatosan fogadom Isten kiáradó kegyelmét az életemben, teljes bizalommal.

A sátán földet és embert, romboló tulajdonságait megtörte a szívembe áradó isteni igazság és kegyelem. Megértettem, hogy az Úr Jézus győzött a sátán fölött (ezáltal a bűn fölött is) több, mint kétezer éve, de hitetlenségem miatt csak negyvenöt éves koromban vált ez valóssá az életemben.

Jézus Krisztus azt mondta: „...legyen néked a te hited szerint” (Mt 8:13). „...nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” (Jn 15:5). Az Isten szerinti jót én is csak Benne és Általa tudom cselekedni s ez áldott békességgel tölti be az életemet.

(D. S)

Új cím

Szeretettel értesítjük Kedves Olvasóinkat, hogy 2011. január 1-jétől szerkesztőségünk új postafiók címe:

**Jó Pásztor Alapítvány
1431 Budapest, Pf. 171.**

Leveleiket, a jövőben a fenti címre várjuk. A 2011. január elseje után feladott levelek nem mindegyike jutott el címünkre, ezért szíves elnézésüket és megértésüket kérjük.

– a szerk –

Élő közvetítés istentiszteletekről

Minden vasárnap délelőtt 10-kor és délután 5-kor élőben nézhető és hallgatható a baptista istentisztelet az Interneten (www.erszebet.baptist.hu). A korábbi rögzített felvételek is elérhetők ugyanitt. Ez a lehetőség különösen hasznos lehet mozgáskorlátozottaknak, időseknek, és mindazoknak, akik bármi ok miatt nem vehetnek részt a vasárnapi alkalmakon. Idős testvérek kérjék gyermekeik vagy unokáik segítségét!

A JÓ PÁSZTOR Közhasznú Alapítvány • Adószáma: 18696619-1-13
A Napsugár Gyermekmentő Alapítvány • Adószáma: 19175955-1-13

Mindkét alapítvány jogosult arra, hogy fogadja a befizetett adó 1%-át.

Szeretettel kérjük olvasóinkat, ha támogatni szeretnék valamelyik alapítvány misszióját adójuk 1%-ával, akkor a rendelkező nyilatkozaton ezt tegyék meg.

A mellékelt csekk fölhasználható mindkét alapítvány támogatására. (A csekk jobb felső sarkán jelezhetjük az adomány célját!) Ezúton is köszönjük – ahogy azt levélben már megtettük – az adományokat. Kívánjuk, hogy az Úr gazdagon pótolja vissza mindazok szeretetét, akik nemes áldozatot hoznak nemes célokért.

Rendelkező nyilatkozat

Jelen számunkhoz két úgynevezett rendelkező nyilatkozatot mellékelünk. Vagy az egyik vagy a másik felhasználható arra, hogy

**a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány
vagy a Jó Pásztor Alapítvány munkáját
támogassuk adónk 1%-ával.**

Valamelyik rendelkező nyilatkozatot változtatás nélkül helyezzük el adóbevallásunkba.

Minden Kedves Olvasónknak köszönjük a támogatást. E nélkül nem tudnánk megjelentetni az újságot és nem lennénk képesek folytatni a gyermekmissziót.

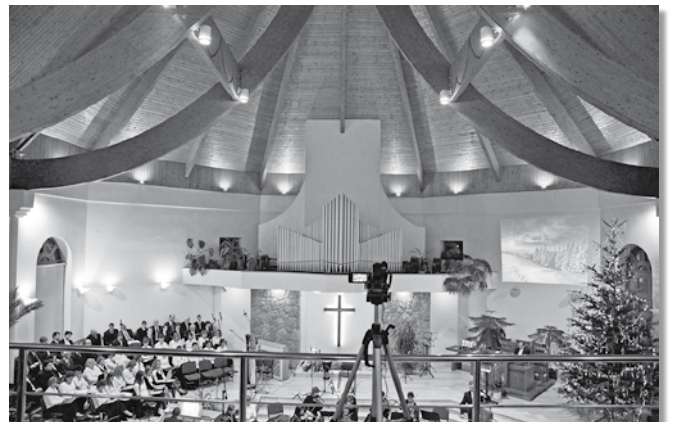
– a szerk. –

Új karácsonyi CD

2010. december 18-án karácsonyi hangverseny volt a pesterzsébeti gyülekezetben. Vegyeskar, férfi- és nőikar, hangszer- és énekszólók, valamint szimfonikus zenekar közvetítésével szólaltak meg az örökszép karácsonyi énekek.

Négy ősbemutatóra is sor került. A magas művészi színvonalú előadásról profi CD is készült, amely megvásárolható a gyülekezet könyvterjesztésében, és megrendelhető a Jó Pásztor Evangéliumi Könyvterjesztő Szolgálatnál (1431 Budapest, Pf. 171, Tel.: 06/20-886-0712), ára: 2800 Ft.

Néhány fotót adunk közre az eseményről, amelyeket Lovász Gyula testvér készített.

Régi ösvényeken

100 éve avatták föl lelkipásztorrá Kiskunhalason *Somogyi Sándor* testvért, az 1906-ban alapított Theológiai Szeminárium első évfolyamának egyik 1909-ben végzett hallgatóját. Az avató bizottság tagja volt anyai dédapám, *Soós Simon*. Apai nagyapám *Almási Mihály* (szül. 1886.) egy évvel volt idősebb Somogyi Sándornál. (Érdekességként elmondom, hogy nagyapám, *id. Udvarnoki András* alapító igazgató engedélyével együtt kezdett tanulni a szemináristákkal, bár ő akkor külmisszióba készült. A Nap utcai imaház-

hoz tartozó lakások egyikében lakott, és mivel szabó volt, az előadások közben a hallgatók ruháit javította.)

Somogyi Sándor (1887–1924) tragikus sorsú, mondhatnám mártír-prédikátor volt. Tehetséges író, sőt költő. Hihetetlen kitartással dolgozott a *Seres Sámuel* misszióterületéhez tartozó városban – egészségét kockáztatva.

1915-től katona az I. világháborúban, a keleti frontra vezénylik, megsebesül, hadi kórházban kezelik. Betegen tér haza, de teljes maradék erejével veti bele magát az akkor rendkívül eredményes misszióba. 1924. dec. 10-én sok fájdalom és szenvedés után pihen meg a mennyei hazában.

Somogyi Sándor fia, Somogyi Gyula a Soltvadkerti Gyülekezet tagja. A következőkben közöljük azt az interjút, amelyet Medveczki János testvér készített vele, és amely a Soltvadkerti Baptista Gyülekezet lapjában jelent meg 2010-ben.

Az Úr meghall imát...

Somogyi Gyulának hívnak. 1922-ben születtem Kiskunhalason a gyülekezet mellett lévő lelkészlakásban, hiszen édesapám a helyi gyülekezet lelkipásztora volt.

Két és féléves koromban édesapámat az Úr magához hívta, így özvegy édesanyám testvéreimmal és velem Soltvadkertre költözött, hiszen édesapám családja itt élt.

Hatéves korom óta ugyanazon a telken élek, csak az épület és a helyrajzi szám változott az elmúlt nyolc évtizedben.

Az elemi osztályok elvégzése után a baptista árvaházba kerültem Budapestre, itt végeztem az akkori nevén polgári iskola négy osztályát. Az árvaház főnevelője – Soltvadkertről származó testvérnő – Heckmann Margit volt.

Mire nagykorú lettem, már zajlott a második világháború. 1943-ban (21 évesen) soroztak be katonának Kalocsára, ahol gépkocsivezetői kiképzést kaptam. Így a világháború alatt gépkocsivezető voltam, s még a Vereckei-hágót is megjártam. Visszagondolva az akkori technikára és útviszonyokra, Isten hatalmas csodájának tartom, hogy hazatérhettem Magyarországra.

Ebből az időből kiemelten két csodás történet és megtapasztalás emlékét őrzöm. Sokat imádkoztam egyre elkeseredettebben Istenhez, hogy mutassa meg, hazajutok-e még, mert akkor kibírom a nehézségeket. Egyik reggel egy álom után ébredtem, amiben láttam egy fénylő méterrudat. Elindult rajta egy kéz, ami

75-nél megállt. Egész nap láttam ezt a képet magam előtt, és innen tudtam meg, hogy 75%-a lejárt a rabságomnak. Így kiszámoltam, hogy április elsejére haza kell érnem, és Istennek hála pont azon a napon kinyitották a vonatajtót, és megláttam Debrecen városát. Csodálatos megtapasztalni, hogy Isten mindig betartja, amit megígért, még a legkilátástalanabb helyzetekben is hűséges.

1944-ben hadifogságba kerültem Ungváron, ekkor történt velem egy másik nyilvánvaló csoda. Jézustól tanult állandó imádságom volt, hogy Isten a mindennapi kenyerünket adja meg, ennek csodás megvalósulását élhettem át. Hármassával felsorakozva meneteltünk a hidegben éhesen, hiszen már napok óta nem kaptunk száraz kenyeret sem. Imádkoztam és komolyan azt gondoltam, itt már csak akkor lesz élelem, ha Isten a Mennyből küld. Ahogy sétáltunk az utcán, egy mellékutcából láttam felénk jönni egy fehér ruhás alakot. Úgy mértem fel a köztünk levő távolságot, hogy a kereszteződésben pont találkozni fogunk. Így is lett, ő elővett a ruhája alól egy kis csomagot és átnyújtotta nekem. Megköszöntem, ő mondott is valamit, amit én sajnos nem értettem, mert lengyelül beszélt. Kibontottam a kis csomagot, és egy darab kenyér volt benne, aminek nagyon örültem és gondoltam, megosztom a mellettem állóval. Mikor nyújtottam neki, megkérdezte, hogy ugyan honnan vettem ezt. Mivel középen álltam a sorban, teljesen természetesen feleltem, hogy te is láttad, idehozta nekem egy fehér ruhás ember, még beszélünk is. Sem ő, sem a másik oldalamon álló társam nem látott semmit.

Nagyon hálás vagyok, hogy ilyen különleges, természetfeletti módon is megtapasztalhattam Isten gondoskodását. A háború után hazatérhettem életem megszokott és nagyon szeretett színhelyére, Soltvadkertre.

Kora gyerekkoromtól kertésznek készültem, de megélhetési okokból kereskedelmet tanultam, és hosszú évtizedeken keresztül kereskedősegédként dolgoztam. Saját boltot sokáig nem kaphattam politikai okok miatt, ugyanis „klerikális ellenállónak” minősítettek (a kommunizmus alatt ez volt a templomba járók megnevezése). Közben megnősültem, Eifert Irénnéket vettem feleségül, és három gyermekünk született: Irén, Erzsébet és Gyula.

Már középkorúként – 1967-ben – kertészeti technikumban érettségiztem, és ekkor kaptam saját boltot Tázláron, hiszen érettségizett emberként már nem dol-

gozhattam segédként, ráadásul eddigre már a keresztnyek megítélése politikai szinten is javult. Tizenöt évig leltárihiány nélkül vezettem az üzletet, és innen mentem nyugdíjba. Nyugdíjasként a soltvadkerti gazdaboltban dolgoztam részmunkaidőben még pár évet.

Közben egész életemben műveltem a család szőlőjét, amiben nagy örömet leltem. Kertészként ma is legnagyobb feladatomban és örömforrásomban a ház körüli kert ápolása. Isten nagyon sok nehézségen átsegített, és időskoromban több komoly betegségben is megőrzött. Hálás vagyok Neki, hogy vasárnaponként még testvéreim között lehetek az Úr házában.

EGY ÚJABB GYÖNGYSZEM...

Egy újabb gyöngyszemmel gazdagodott a keresztény fúvós világ. Számos módon dicsőíthetünk és magasztalhatunk az adott talentumainkkal, de hangerőben egyik sem közelíti meg a fúvós zenét. Pedig napjainkban egyre jobban szükség van rá. Arra a figyelmeztető hangra, szignálra, mely nem csak az ünnepek, a kiemelt programok és események elejét vagy végét jelzi, esetleg színesíti és örömmel tölti el a lelkünket alkalmainkon, hanem arra is figyelmeztet, hogy Krisztus második visszajövetelének napjait éljük. – Nos, nem véletlen, hogy a kürtök zengésére omlottak le Jerikó falai és nem véletlenül választotta Isten, a fúvós hangszert a híradás eszközének. Nem szűnő aggodalma az emberiség iránt arra szólított fel, hogy adjunk még nyomatékosabban hangot az ő figyelmeztetésének, kérésének, hogy még tart a kegyelmi idő (Ef 2:8). „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez.” Erre a szolgálatra hívott el és bízta rám azt a feladatot, hogy szervezzem és alapítsam meg az első Ökumenikus Fúvós Együttest.

Az együttes 2008 nyarán alakult a Jó Pásztor Alapítvány felkérésére. A megalakulást számos beszélgetés, egyeztetés és nem kevés imádság előzte meg. Az alakuló ülésen a Jó Pásztor Ökumenikus Fúvós Együttes nevet választottuk. Megalakulásunk óta számos helyen vallottuk már meg az Egyedül Igaz Istent hangszerünkkel és bizonyosítételeinkkel. Repertoárunk nem a hagyományos fúvószenei feldolgozásokat követi, hanem inkább a populáris zenéhez orientálódik. Hangszerelésünkben a klasszikus, romantikus hangzás mellett megjelennek a könnyűzenei stílusok is. A 2010. évi Adventi koncertsorozatunkban egy új elemmel is színesítettük szolgálatunkat. A megszólaló darabok alatt egy-egy bibliai jelenet volt látható, mely összhangban volt a zene ritmusával, lüktetésével.

Mivel az együttes ökumenikus, nagy hangsúlyt kellett fordítani a más felekezetekkel való együttműködésre és a tagok megválasztására. Az együttes tagjai

személyes felkérésemre vállalták ezt az igen megterhelő szolgálatot. Ők a mindennapok muzikusai, tanár, művész emberek az ország minden tájáról, akik nem kevés áldozatot hoznak azért a szent célért, hogy sokakhoz eljusson az evangélium tiszta üzenete. Szinte fel sem sorolható, hány és hány helyről jövünk össze a próbákra, melynek otthont a Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet ad. A missziós célatosság természetesen a zenekaron belül is érezhető. A próbák megkezdése előtti csendességünkben betekintést hallhatnak mind azok a tagok, akik még nem fogadták el Krisztust személyes megváltójuknak. Imádságainkban hallják, cselekedeteinkben pedig látják, hogy hogyan éljük meg mi megváltottak a szolgálat sokszor rögzös, akadállyal terhelt útját. Nagyon sok visszajelzést kaptam és kapok a mai napig mind a zenészekről, mind a hallgatóságtól, hogy áldott idő az, amit együtt tölthetünk. Ilyen következő alkalomunk legközelebb február 20-án lesz, az „Adjunk ingyen örömet”. rendezvény sorozat záró ünnepén a Pestszentimrei Sportkastélyban.

Hiszem és vallom, hogy Isten mindazok szívében elvégzi azt a munkát, mely a megtérés útjára vezeti őket a fúvós zene által.

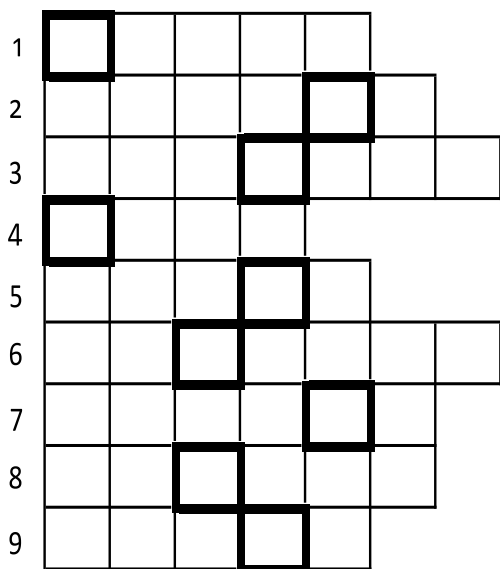
*Csővári Pál
vezető karmester*

GYEREKREJTVÉNY

Kedves Gyerekek!

A mostani rejtvény szavai F vagy G betűvel kezdődnek. Megfejtendő a bekeretezett kockák összeolvasásából kapott szó.

1. A tűzszloppal együtt ez vezette Izrael népét a pusztában
2. Ide való volt az ördögös, akit Jézus meggyógyított
3. Jézus nagy részt ezen a területen élt és szolgált
4. Az ide vezető úton utazott a szercsen komornyik
5. A Nílus is ez
6. Az egyik apostoli levél címzettje
7. Éli egyik fia
8. Bíra, aki maroknyi seregével győzte le a filiszteusokat
9. Egyiptomi uralkodó

Beküldési határidő: 2011. február 28.

A rejtvényt készítette: dr. Sajben Klára

Címünk: Jó Pásztor Alapítvány, 1431 Budapest, Pf. 171.

(Figyelem! Címváltozás!)

Az előző rejtvény helyes megfejtése:

1 – Siló, (1Sám 1:3); 2 – Igen, volt három fiú és két lánytestvére, mind utána születtek. (1Sám 3:21); 3 – Hofni és Fineás (1Sám 1:3); 4 – Reggelre a szobor arcra esett, amikor fölállították, másnap reggelre megint ledőlt és el is tört (1Sám 5:1-5); 5 – Nagyon magas volt, egy fejjel magasabb volt az egész népnél (1Sám 9:2); 6 – Jónátán (1Sám 14:2); 7 – Jónátán, mert nem tudott róla, hogy apja megtiltotta, és éhes volt (1Sám 14:27); 8 – Nem, ez engedetlenség volt az Úr parancsa ellen (1Sám 15:22-23); 9 – Fekély pusztította őket, illetve okozott fájdalmakat nekik (1Sám 5:6-12); 10 – Más népeknél ez volt a szokás, és ők is ezt szerették volna (1Sám 8:1-5).

Helyes megfejtést küldtek be:

Baka Flóra (Bp.), Surányi Péter (Bp.), Achkeazi Kamilla (Bp.), Asztalos Bogdán (Bp.), Jaeger Tamás (Bp.), Jaeger Márk (Bp.), Török Dávid (Debrecen), Jóföldi Anna (Órbottyán), Kéri Krisztina (Órbottyán), Majnár Titusz (Törökszentmiklós), Bleda Nikolett (Kétegyháza), Bóta Noémi (Tard), Vári Tímea (Kiskőrös).

Gratulálunk! A jutalmukat postán küldtük el.

A rejtvénykészítő üzenete

Köszönöm a sok visszajelzést és bátorítást, amit a rejtvényfejtő testvérektől kaptam. Hiszem, hogy ahogy én épülök a feladványok elkészítésével, ugyanúgy a testvérek épülnek azok megoldásával. A legutóbbi keresztrejtvényvel kapcsolatosan többen is jelezték, hogy az igeverset nem pontosan idéztem a rejtvényben. Ez attól függ, melyik Bibliát nézzük. Én kezdetektől fogva egy 1975-ös kiadású új fordítást használok (illetve az ezzel azonos 1977-es kiadást), és így tennék a jövőben is. Nagyon fontos számomra az igeversek pontos idézése. Ha lenne némi eltérés a szövegezésben, akkor az elképzelhető, hogy a kiadások különbözősége miatt van.

Minden kedves rejtvényfejtőnek sok áldást és hasznos fejtörést kívánok:

dr. Sajben Klára

**Kiadja: JÓ PÁSZTOR
KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY**

PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám:

11742252-20061533 OTP Bank Rt.

Adószám: 18696619-1-13

Tel.: 06-20/886-0845

Fax: 06-24/468-108

Levelezési cím:

1431 Budapest, Pf. 171

E-mail cím: jopasztor@baptist.hu

www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó:

Dr. Almási Mihály

Irodalmi szerkesztő: Gerzsenyi Sándor

Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Nyomás: Mátyus Bt.

HU ISSN 1786-268X

KVÍZ KÉRDÉSEK

Sámuel könyve – II.

A megfejtés mellett az igehely megjelölését is kérjük, ahol a helyes válasz megtalálható.

A kérdéseket összeállította: dr. Sajben Klára
Beküldési határidő: 2011. február 28.

- Hány fiútestvére volt Dávidnak?**
 - nem tudjuk
 - 5
 - 7
 - 8
- Mivel menekültek el a Ciklágót megtámadók megmaradt emberei?**
 - Senki nem tudott elmenekülni, mert Dávid serege mindenkit leölt
 - teveháton
 - lőháton
 - szamárháton
- Mit vitt el Dávid az alvó Saul mellől, amikor megkímélte az életét?**
 - Köpenyegének levágott sarkát
 - Harci íját és koronáját
 - Lándzsáját és vizeskorsóját
 - Kardját és lantját
- Hogy hívták Saul pásztorainak felügyelőjét?**
 - Samma
 - Abimélek
 - Eliáb
 - Dóég
- Mit jelent Nábál neve**
 - bolond
 - megátalkodott
 - előkelő
 - megvetett
- Ki élte túl a nóbi mézarárlást?**
 - Ahitúb
 - Ebjátár
 - Abimélek
 - Ákis
- Melyik jelző NEM illett az ifjú Dávidra?**
 - pirosposzsgás
 - szép szemű
 - magas növésű
 - jó megjelenésű
- Mi volt annak a helynek a neve, ahol Dávid legyőzte Góliátot?**
 - Éláv völgye
 - Nób völgye
 - Siddim völgy
 - Gát
- Mit küldött Isai Dáviddal a hadsereg ezredesének?**
 - pörkölt gabonát
 - kenyeret
 - bort
 - sajtot
- Mi volt annak a városnak a neve, amit Ákis király adott Dávidnak**
 - Gibeá
 - Afék
 - Keila
 - Ciklág
- Hogyan menekült meg Dávid Saul elől, amikor Máón pusztájában bujdosott?**
 - Jonátán elbújtatta egy barlangba
 - Saul abbahagyta az üldözését, mert kedvezőtlen hadi híreket kapott
 - Saul abbahagyta az üldözését, mert Jonátán meggyőzte őt erről
 - Vitézei megvédték
- Mi okozta Saul sebesülését, ami miatt kardjába dőlt, mielőtt az ellenség megtalálta?**
 - Íj
 - Dárda
 - Buzogány
 - Kard
- Mit NEM vitt Abigail Dávidnak?**
 - fügekalcács
 - datolya
 - pörkölt búza
 - kenyér
- Mi volt annak a kőnek a neve, ahol Dávid várta Jonátán üzenetét arról, hogy mi Saul szándéka?**
 - Jezelel
 - Hakila
 - Ezel
 - Zif
- Hány papot ölt meg Dóég?**
 - 30
 - 45
 - 85
 - 112

Az előző feladvány helyes megfejtése:

1-c (1Sám 4:11), 2-b (1Sám 9:4-5), 3 – c (1Sám 10:22), 4 – a (1Sám 13:3, ill. 10:15), 5-d (1Sám 14:51), 6 – b (1Sám 1:19), 7 – a (1Sám 4:18), 8 – c (1Sám 9:22), 9 – a (1Sám 13:19), 10 – d (1Sám 5:2), 11 – b (1Sám 6:1), 12 – d (1Sám 10:3), 13 – c (1Sám 14:43), 14 – a (1Sám 5:8), 15 – b (1Sám 15:27), 16 – b (1Sám 6:11)

A megfejtést beküldte: Rück Henrikné (Komló), Piros Elemérné (Bp), Majnár Sámuel (Török-szentmiklós), Gaál Miklósné (Tard), Simon Lászlóné (Csenger), és további 69-en, akik a keresztretjévennyel együtt küldték be megfejtésüket. (Lásd a keresztretjévenyt megfejtők névsorában a csillaggal jelölt neveket.)

Gratulálunk!

Új könyv!

Baptisták a Második Világháborúban

Megjelent a Baptista Levéltári Kiadványok sorozat 4. kötete Zágoni Jenő testvér szerkesztésében. Az előző – az Első Világháború baptista vonatkozásait ismertető – album után, azonos formátumban és hasonló szerkezetben kiadott kötet igen gazdag történeti any-

got tartalmaz. Beszéltem néhány „friss” olvasóval. Mindegyikük azt mondta, hogy ezt a könyvet nem lehet letenni. Döbbenetes harctéri beszámolók, levelek a fogságból, korabeli sajtóközlemények, visszaemlékezések, sok-sok kép, név- és helymutató. Az egész könyv bizonyágtétel Isten megtartó szeretetéről a világegésben is... Köszönjük!

Kapható a Baptista Könyvesboltban.

– am –

Nagyszerű ajánlat gyerekeknek

Kedves Gyerekek! Szeretnék megismertetni veletek egy teljesen ingyenes telefonálási lehetőséget. Nem kell fizetni sem a készülékért, sem a beszélgetésért. Gyakorló anyuka lévén, tudom, hogy milyen fontossá vált számotokra a mobiltelefon és szinte kivétel nélkül mindannyian rendelkeztek vele. Fontos, hogy bármikor elérhetőek legyetek szüleitek, barátaitok számára és hogy ti is elérhessétek őket. A telefonálásnak egy nagyszerű formáját szeretném veletek megismertetni, amelyről lehet, hogy itt-ott hallottatok is már.

Egy történettel kezdeném, amely nagyon régen, sok ezer évvel ezelőtt kezdődött. Akkor, amikor még semmi, de semmi, és senki nem volt ezen a világon. Egyedül Isten létezett. Isten olyan, mint a levegő, nem látjuk, de tudjuk, hogy van. Szóval Isten, aki mindig is volt, ő teremtette a világot. A dolog úgy történt, hogy Isten azt gondolta, létrehoz valami nagyon szépet.

Azt mondta: Legyen Föld! És lett Föld. Azt mondta: Legyen nappal és éjszaka! És lett nappal és éjszaka. Azt mondta: Legyenek fák, virágok, növények, állatok. És lettek fák, virágok, növények állatok.

Aztán Isten a föld porából gyúrt egy ember alakot, életet lehelt bele, és lett egy élő ember. S hogy ne legyen egyedül, teremtett neki egy feleséget is. A férfit elnevezte Ádámnak, a nőt Évának. Készített számukra egy gyönyörű szép kertet. Kristálytisza folyóból ihattak és rengeteg gyümölcsfa volt, amelyről ehettek. Isten rájuk bízta a kertet, melynek Éden volt a neve. Azt mondta, bármelyik fáról ehetnek, kivéve egyet. A kert közepén volt egy fa, a jó és rossz tudásának a fája. Isten azt mondta az embernek, ha arról a fáról esznek, meghalnak.

Volt Istennek egy ellensége. Valamikor őt szolgálta abban a láthatatlan országban, ahol Isten lakik, de fellázadt ellene, ezért elbocsátották a szolgálathól. Azóta állandóan azon töri a fejét, hogyan tehetné tönkre Isten munkáját. Ő az ördög. Van egy tulajdonsága, hogy bárkinek a bőrébe bele tud bújni és szép hízelgő szavakkal csapja be kiszemelt áldozatait.

Szóval Ádám és Éva boldogan éltek a csodálatos kertben. Isten mindennap meglátogatta őket, amikor jött a hűvös alkonyat és elbeszélgetett velük. Egyik nap, amikor Éva egyedül volt a kertben, megjelent az ördög egy sziszegő kígyó képébe bújva. Megszólította Évát:

– Hallom, Isten megtiltotta nektek, hogy egyetek a kert fájának gyümölcséből.

– Dehogyan tiltotta – mondta Éva – annyi gyümölcsöt ehetünk, amennyit akarunk. Csak egyetlen fáról nem szabad. Mert ha arról eszünk, meghalunk.

– Még hogy meghaltok! – sziszegte a kígyó. – Hogy halnátok már meg?! Tudja azt Isten, hogyha esztek arról a fáról, olyanok lesztek, mint ő. Tudni fogjátok mi a rossz, mi a jó. Azért nem akarja, hogy egyetek.

Éva nézte a fát. Nézte, milyen szépek a gyümölcsök. Aztán gyorsan szakított egyet. Beleharapott. A gyümölcs finom volt, édes, zamatos. És nem halt bele. Rohant a gyümölcscsel a

férjéhez, adott belőle neki is. Ádám evett a gyümölcsből és ő sem halt meg. De ekkor hirtelen elromlott minden.

Elkezdtek félni. Elkezdtek fázni. Rájöttek, hogy még ruhájuk sincsen. Gyorsan hozzáfogtak ruhát készíteni falevelekből. Mire eljött a hűvös alkonyat, dideregve bújtak el az őket látogató Isten elől, aki már tudta, hogy a saját képmására teremtett embert – akit ő nagyon szeretett – rászedte az ördög.

De bármennyire szerette őket Isten, tovább nem maradhattak a kertben. Viselniük kellett engedetlenségük következményeit. A föld már nem termett többé magától. Fáradtságos munkával kellett előteremteni az élethez való dolgokat.

Ahogy telt az idő, egyre több ember lett a Földön. És egyre többet csapott be közülük az ördög. Isten ugyan nem hagyta magára az embert, de az ember nem nagyon törődött vele. Isten adott törvényeket, de az ember nem tartotta be őket. Istent kellett volna imádni, de az ember szobrokat imádott. Isten néha megbüntette az embert engedetlenségéért, olyankor magába szállt, észre tért, de ha elmúlt a büntetés, újra és újra elfordult tőle.

Istennek – a láthatatlan, gyönyörű országában – élt a Fia, akit úgy hívtak, Jézus Krisztus. Ő elvállalta, hogy eljön a földre és megakadályozza, hogy az ördög végleg tönkre tegye az embert, hogy elválassza őt Istentől. Jézus úgy született erre a Földre, mint minden más kisgyerek. Betlehemben egy istálló jászolába helyezte őt először az édesanyja. Karácsonykor a Jézus születését ünnepljük, az ő emberré válására emlékezünk.

Amíg kisgyermek volt, mindenki szerette őt. Kedves volt, szelíd és nagyon okos. Amikor felnőtt lett, egyre jobban látszott rajta, hogy ő Isten fia. Olyan csodákat tett, hogy az emberek csak ámultak rajta. Volt olyan esküvő, ahol elfogyott a bor, és Jézus egy csomó vizet borra változtatott. Ha beteget vittek hozzá, ő meggyógyította. Volt olyan beteg, aki 38 évig csak feküdni tudott. Jézus odament hozzá, azt mondta neki, hogy keljen fel és járjon. Ő felkelt és járt. Volt, aki vakon született. Jézus megérintette a szemét és ő attól kezdve látott.

Egyszer meghalt egy fiatal fiú, ő volt édesanyjának egyetlen gyermeke. Már kísérték ki a temetőbe. Jézus találkozott velük, odament a koporsóhoz, és azt mondta a halott fiúnak, hogy keljen fel. A fiú életre kelt.

Volt egy kislány is, aki meghalt, de Jézus elment hozzájuk, megfogta a kezét, és azt mondta neki: leányka, néked mondom, kelj fel! És a kislány élni kezdett.

Történt olyan is, hogy összegyűlt vagy ötezer ember Jézust hallgatni. Olyan sokáig hallgatták, hogy megéheztek, de nem volt ennivaló a pusztában. Csak egy kisfiú hozott magával két halat és öt kicsi cipót. Odaadta Jézusnak, aki imádkozott, aztán elkezdte osztani a halat és a kenyeret. Az a rengeteg ember mind jóllakott, a maradékot úgy kellett összeszedni.

Jézus mindenkin segített, aki hozzá fordult, senkit nem küldött el. Ők mindannyian tudták, hogy ő az Isten fia.

De voltak olyanok is, főemberek, főpapok, akiknek egyáltalán nem tetszett az, amit Jézus csinált. Féltették a hatalmu-

kat, féltették a tekintélyüket. Attól féltek, hogy minden ember Jézust fogja követni. Ezét elhatározták, hogy meg kell neki halnia.

Azt Jézus tudta, hogy meg kell halnia. Már akkor tudta, amikor erre a Földre jött. Nemcsak azt vállalta, hogy emberre lesz, hanem azt is, hogy ő fog szenvedni minden ember bűnéért, ő fog meghalni minden emberért Ádámtól és Évától kezdve, még azokért is, akik ezután fognak születni. Ezért – bár lett volna hatalma rá – nem akadályozta meg, hogy a főemberek elfogassák, hogy törvényszék elé állítsák ok nélkül, hogy a katonák kigúnyolják, megkorbácsolják, hogy töviskoszorút tegyenek a fejére, hogy a végén keresztre feszítsék. Mindezt a sok szörnyűséget azért vállalta, hogy ő fizesse ki a büntetést minden ember bűnéért. Amikor Jézus meghalt a kereszten, péntek volt. Egy sziklába vágott sírba helyezték, de harmadnap vasárnap hajnalban feltámadt. Ez volt húsvét reggele. Találkozott azokkal, akikkel halála előtt együtt járt. Azután negyven nap múlva felment abba a láthatatlan, gyönyörű országba, ahol Isten várta őt. Azóta ott ül egy királyi trónon, és egyszer majd vissza fog jönni mindazokért, akik hisznek benne.

Azóta, mióta Jézus meghalt és feltámadt, Isten minden embernek megbocsátja minden bűnét, amit megbán, és amiért bocsánatot kér. És akinek Isten Jézusért megbocsát, az egyszer mind együtt lesz vele az ő láthatatlan, gyönyörű országában. Többé már nem választhat el tőle az ördög senkit, mert Jézus legyőzte őt.

Eddig a történet. És most elmondanám nektek, milyen az a telefon, amiről az elején beszélem.

Isten mindegyikötök szívébe helyezett egy csodás telefont, amelynek a párja nála van, és ami soha nincs kikapcsolva. Ez a telefon nagyon modern, érintőképernyős. Ha a gondolataiddal megérinted, Isten az ő készülékén azonnal hallja, mit akarsz.

Elmondhatod, ha örülsz, azt is, ha szomorú vagy. Elmondhatod, ha valamit nagyon szeretnél.

Elmondhatod, ha valamit rosszul csináltál, és bánod már.

Kérhetsz segítséget magadnak, vagy valaki másnak is. Elmondhatod azt is, ha dühös vagy, ha sértődött, ha bántanak. Isten ismer téged és érteni fog mindent, amit elmondasz neki. És válaszol is, ha figyelsz rá.

A te készüléked a szívedben néma üzemmódban rezgőre van állítva. Zajban, lármában nem hallod, csak ha csend van körülötted. Ha érzed, hogy rezdül a szíved, Isten szól hozzád és meg fogod érteni, amit mondani akar neked. Van egy csomó SMS összegyűjtve és leírva egy könyvbe, amit mind Isten küldött. Ennek a könyvnek a neve Szent Biblia. Ha olvasátok, hallani fogjátok, hogy az ugyanaz a hang, mely a „csodatelefonon” beszél.

Ez hát a nagyszerű ajánlat. Ez a telefon mindig kéznél lesz, bármikor használhatjátok, a legeldugottabb helyen is van mindig térerő, ezért folyamatosan működik és sosem fog lemerülni. Próbáljátok ki!

G. M.

Erzsébeti karácsony

Csomagosztás és egy igazi angyal, aki most „kölcsönadta” a szárnyát a lelkipásztorak.

Előszilveszter

Az elmúlt évben is megrendezésre került Pesterzsébeten az előszilveszter.

A képen erzsébeti fiatalok énekelnek. Előtérben tubán kísér Bazsinka József és Simon Gábor

